CZU: 81`37 **https://doi.org/10.59295/sum10(220)2025_15**

ASPECTE SEMANTICO-STRUCTURALE ALE CONOTAȚIILOR

Natalia GROSU,
Universitatea de Stat din Moldova

Cercetarea fenomenului conotației se dovedește a fi una actuală și necesară, întrucât fenomenul în sine este unul ambiguu și abordat din multiple perspective. Prezentul studiu investighează natura, structura și statutul conotației în structura semantică a cuvântului, abordând fenomenul dintr-o perspectivă integratoare. Este evidențiată influența factorilor lingvistici, în special a sensurilor denotative, și extralingvistici: contextul social, istoric și cultural în formarea și funcționarea conotațiilor. Conotația este cercetată din perspectiva semanticii structurale, fiind argumentate accepțiile privind includerea și excluderea conotației din structura semantică a cuvântului. Totodată, cercetarea adoptă o abordare critică, bazată pe analiză, sinteză, descriere și deducție, având ca scop oferirea unei perspective cuprinzătoare asupra conotației ca fenomen ce posedă o structură complexă.

Cuvinte-cheie: *denotație, conotație, factori lingvistici, factori extralingvistici, context, componente, structură semantică a cuvântului.*

SEMANTIC AND STRUCTURAL ASPECTS OF CONNOTATIONS

The study of connotation proves to be both relevant and necessary, given the ambiguous nature of the phenomenon and the variety of perspectives from which it has been approached. This paper investigates the nature, structure, and status of connotation within the semantic structure of the word, adopting an integrative perspective. The influence of both linguistic factors, particularly denotative meanings, and extralinguistic factors such as social, historical, and cultural context is highlighted in the formation and functioning of connotations. Connotation is examined through the lens of structural semantics, with arguments presented for both its inclusion and exclusion from the semantic structure of the word. The research employs a critical methodology based on analysis, synthesis, description, and deduction, aiming to provide a comprehensive overview of connotation as a phenomenon with a complex internal structure.

Keywords: *denotation, connotation, linguistic factors, extralinguistic factors, context, components, semantic structure of the word.*

Introducere

Lingvistica contemporană înțelege conotația în două moduri: „ca un component suprastructural care completează sensul denotativ al unității lingvistice conferindu coloratură emoționalexpresivă, precum și ca parte integrantă a semnificației aceleiași unități”. Conotația este o categorie semantică specifică și reprezintă unul dintre cele mai controversate fenomene din lingvistică. Natura sa dualã se manifestă prin interacțiunea factorilor extralingvistici și lingvistici în funcționarea unităților lingvistice în actul comunicativ [1, p. 314].

Prin intermediul acestui articol ne-am propus să expunem modul de formare a conotațiilor pe baza potențialului sensurilor denotative, să stabilim locul componentei conotative în structura semantică a cuvântului și să descriem structura conotației prin relevarea particularităților esențiale ale componentelor identificate. Acest studio urmărește conturarea unei imagini cât mai cuprinzătoare și sistematice a conceptului de conotație, atât din punct de vedere teoretic, cât și aplicativ, într-un context marcat de lipsa unui consens unitar în lingvistica contemporană.

Material și metodă

În procesul elaborării articolului, am optat pentru o abordare critică, îmbinând următoarele metode științifice: analiza, sinteza, metoda descriptivă și deducția. *Sinteza* a fost utilizată pentru crearea unei priviri de ansamblu asupra structurii conotației și locului acesteia în structura semantică a cuvântului prin sintetizarea abordărilor teoretice ale cercetătorilor și interpretărilor aferente acestei direcții. Metoda *analizei* a fost aplicată în vederea documentării mai multor perspective de cercetare a subiectului nostru și pentru identificarea deosebirilor și afinităților între abordările cercetătorilor. *Metoda descriptivă* a fost utilizată pe

larg pentru descrierea structurii conotațiilor și relevarea particularităților esențiale ale componentelor identificate. Pentru formularea concluziilor și recomandărilor a fost utilizată metoda *deducției.*

Despre conotații este necesar a menționa că la formarea acestora contribuie un șir de factori, precum:

- Practica socială a utilizării referentului în comunitatea respectivă;
- Tradiția literară;
- Contextul istoric, politic, religios și psihologic în care există cuvântul sau referentul acesteia;
- Memoria etimologică a cuvântului;
- Reprezentările culturale asociate cu acel cuvânt.

Conotațiile se aplică, de regulă, sensurilor de bază ale cuvintelor și se manifestă în: sensuri derivate, metafore, comparații, frazeologisme [2, p. 99].

Sensurile conotative se formează pe baza modificării contextuale a sensului denotativ. Adriana Ștefănel explică sensul conotativ prin exemplul „dacă denotația cuvântului *ochi* este organ al vederii constituit din cei doi globi sticloși, așezați simetric în partea din față a capului, iar cea a cuvântului *urechi* este fiecare dintre cele două organe ale auzului, așezate simetric de o parte și alta a capului omului, descrierea unei persoane ca *fiind numai ochi și urechi* nu semnifică o monstruozitate, ci o persoană foarte atentă" [3, p. 2].

Thomas Sebeok, în studiul *Semnele: o introducere în semiotică*, numește procesul de formare a conotațiilor drept unul extensional, în care „denotația este referentul inițial pe care urmărește să-l capteze un semn", iar semnul „poate fi extins în mod liber pentru a cuprinde alte tipuri de referenți care par, prin asociație sau analogie, a avea ceva în comun cu denotatul". Autorul numește acest proces *conotație*, iar noii referenți – *conotate*. Totodată, este indicat și faptul că orice extensie conotativă a cuvântului este limitată de trăsăturile distinctive ale referentului [4, p. 23].

Aceeași idee este împărtășită și de către cercetătoarea P. Krasilnikova, susținând că posibilitățile conotației depind de caracteristicile denotației și, prin urmare, diferă nu doar între diverse categorii lexico-gramaticale, ci și între diferite grupuri tematice din cadrul uneia și aceleiași categorii. Astfel, substantivele au un potențial conotativ imens, dar dezvoltă acest potențial doar acele substantive care au la bază percepții emotive. Cele mai mari posibilități de a dezvolta conotații complexe le au substantivele concrete [5, p. 96].

Prin urmare, autoarea constată o regularitate: „cu cât domeniul denotativ este mai restrâns și mai bine definit, iar referentul este mai clar în lumea materială, cu atât este mai bogat potențialul conotativ al cuvântului, iar, dimpotrivă, cu cât semantica denotativă este mai vagă, mai abstractă și mai dependentă de percepția individuală, cu atât mai puțină libertate are cuvântul pentru dezvoltarea unei conotații expresive" [5, p. 97-98].

Sensurile denotative stau la baza formării sensurilor conotative, care la rândul lor particularizează mesajul prin conferirea unui conținut etnico-simbolic. Viorica Molea afirmă că „elementele de limbaj conotative sensibilizează și surprind conținuturi culturale, atribuind comunicării diferențe atitudinale și de comportament". Acest fapt poate fi exemplificat prin intermediul cuvintelor polisemantice, care în diverse contexte obțin conotații care denotă un spectru larg de activități, sentimente specifice cadrului etno-cultural național [6, p. 96].

O altă chestiune importantă este relația dintre elementele denotative și cele conotative în structura sensului unităților lingvistice. Între componenta denotativă și cea conotativă nu există o opoziție absolută, dimpotrivă, conotațiile se pot suprapune peste denotat, pot pătrunde în acesta și, în timp, pot deveni parte a componentei denotative [7, p. 83].

În ultima perioadă, s-a consolidat tot mai mult perspectiva fenomenului conotației, care nu poate fi restrâns doar la cadrul stilistic, întrucât devine necesară investigarea acestuia din perspectiva semanticii structurale. Statutul componentei conotative în structura semantică a cuvântului a fost întotdeauna un subiect controversat în lingvistică. Unii cercetători îi atribuie conotației un loc stabil în această structură, pe când alții o exclud.

Excluderea conotației din această structură este argumentată de unii cercetători prin faptul că conotația este un semn stabil, dar neesențial al conceptului exprimat, care reflectă viziunea acceptată de către comunitatea lingvistică pentru obiectul desemnat, fără a face parte direct din semnificația lexicală a cuvântului [5, p. 43-44].

Plasarea conotației în afara semnificației lexicale ar însemna să considerăm limbajul o reflexie a realității obiective, concepție pe care dorim să o contrazicem. Componentele conotative sunt prezente aproape întotdeauna în utilizarea cuvântului, cu excepția cazurilor în care scopul comunicării este o prezentare cât mai obiectivă și impersonală a faptelor. Chiar și în astfel de cazuri, în spatele sensului denotativ se află unul „suplimentar”, legat direct de existența cuvântului și de alegerea lui pentru exprimarea ideii [5, p. 45-46].

O mare parte din cercetători, investigând fenomenul conotației ca parte componentă a structurii semantice a cuvântului, îi atribuie un loc stabil și bine definit. Unul dintre aceștia este N. N. Kislițîna, care descrie structura semantică a cuvântului divizând-o în trei elemente de bază: nucleu, zonă perinucleară și periferie [8, p. 130].

Zona nucleară a structurii semantice a cuvântului este compusă din trei macrocomponente: macrocomponenta conotativă, gramaticală și logico-conceptuală. Pe lângă zona nucleară, structura semantică a cuvântului este formată și din zona perinucleară și periferie. Zona perinucleară conține semele potențiale, iar zona periferică semele ascunse, care sunt generate de diverse conexiuni figurativ-asociative [8, p. 131-132].

O altă opinie referitoare la locul componentei conotative în structura semantică a cuvântului este expusă de către E. A. Maklakova, potrivit căreia sensul lexical al cuvântului este compus din două macrocomponente: denotativă și conotativă. Despre macrocomponenta denotativă se spune că este componenta principală a sensului lexical, indicându-se proprietățile și caracteristicile obiectului nominalizat, pe când în macrocomponenta conotativă este concentrată informația despre atitudinea evaluativă și emoțională a subiectului față de obiectul nominalizat [9, p. 3]. Prin urmare, prezența și delimitarea componentei conotative în structura semantică a cuvântului este recunoscută și acceptată de majoritatea cercetătorilor.

Studiile existente la subiectul structurii conotației nu prezintă o descriere exactă și unificată a acesteia, ceea ce constituie un motiv întemeiat de a explora această direcție. Cea mai răspândită descriere a structurii conotației este cea propusă de I. V. Arnold, dezvoltată în lucrările mai multor cercetători, în special de M. A. Ratko în studiul *Structura conotației și interpretarea ei în literatura lingvistică.* Ea identifică patru componente de bază ale conotației:

1. componenta emoțională;
2. componenta expresivă;
3. componenta evaluativă;
4. componenta funcțional-stilistică.

Toate aceste componente structurale nu trebuie să fie prezente concomitent într-o singură conotație, ele pot varia în diferite combinații. Adesea sunt considerate sinonime, granițele dintre ele fiind difuze, motiv pentru care este important să fie diferențiate [10, p. 96].

Componenta emoțională a conotației este prezentă într-un cuvânt dacă acesta denotă o anumită emoție sau un anumit sentiment, adesea cu scopul nu doar de a le exprima, ci și de a le transmite receptorului. Problema manifestării și perceperii emoțiilor este studiată atât de psihologie, cât și de lingvistică. Dacă psihologia se ocupă direct de emoții ca parte psihică a vieții umane, lingvistica se concentrează mai mult pe manifestările verbale ale acestora, precum și pe descrierea lor [11, p. 9].

În acest sens, este important să analizăm conceptele de *emotivitate* și *emoționalitate*, care sunt adesea utilizate ca termeni sinonimici în vorbirea cotidiană. Prin urmare, se constată că termenii sunt apropiați ca sens, dar diferă sfera de utilizare: termenul *emoționalitate* este folosit mai des în psihologie, iar *emotivitatea* aparține domeniului lingvistic și presupune existența în limbaj a unor mijloace de exprimare a emoțiilor. Având în vedere că semnificația conotativă depinde de factorii extralingvistici, mai mult decât de cei lingvistici, denumirea componentei conotative drept *emoțională* și nu *emotivă* este pe deplin justificată [10, p. 96-97].

Componenta expresivă accentuează ceea ce desemnează cuvântul. Expresivitatea poate fi imaginară (bazată pe transfer metaforic) sau intensificatoare (amplifică sensul cuvântului) [11, p. 1]. Expresivitatea este definită drept calitatea unui text sau a unei părți a textului care transmite sensul cu o intensitate crescută, exprimând starea interioară a vorbitorului și având drept rezultat o intensificare emoțională sau logică. Expresivitatea cuvintelor depinde de contextul în care sunt utilizate. Într-un anumit context, un cuvânt poate căpăta o coloratură emoțională specifică sau, dimpotrivă, o poate pierde datorită aceluiași context.

Unii cercetători remarcă existența unei granițe fine între conceptele de emotivitate și expresivitate. Dacă elementele emotive servesc exclusiv pentru exprimarea emoțiilor, cele expresive pot fi folosite atât pentru exprimarea emoțiilor, cât și a gândirii. În majoritatea cazurilor, emotivitatea și expresivitatea coexistă în cadrul unei unități lingvistice, motiv pentru care nu se trasează o graniță clară între ele [10, p. 97].

Cu referire la componenta emoțională și expresivă a conotației, este necesar de remarcat că tonalitatea, ca proprietate a vocii, și derivații săi reprezintă un instrument important prin intermediul cărora sunt interpretate mesajele. Tonul poate exprima o gamă largă de emoții și atitudini, precum uimire, plăcere, furie, interes sau plictiseală, prin variații în înălțimea, intensitatea și ritmul vocii. În contextul literar și artistic, tonul joacă un rol esențial în crearea atmosferei și în transmiterea stărilor emoționale. De exemplu, un ton melancolic poate sugera tristețe sau nostalgie, în timp ce un ton ironic poate indica dispreț sau critică subtilă [12, p. 19-20].

Emotivitatea și expresivitatea sunt adesea strâns legate de evaluativitate. **Componenta evaluativă** presupune că un cuvânt exprimă o judecată pozitivă sau negativă despre conceptul desemnat, adică o aprobare sau dezaprobare [10, p. 96]. Evaluarea exprimă atitudinea vorbitorului față de obiectul descrierii. În sens larg, evaluarea este determinată prin opoziția bine/rău, deși în cazuri particulare poate fi realizată pe baza unor criterii foarte diverse: important/neimportant, adevărat/fals, rațional/irațional.

Categoria evaluativității se bazează în principal pe percepția emoțională, însă, pe lângă aceasta, există și evaluarea intelectuală care, spre deosebire de prima, nu exprimă sentimentele vorbitorului, ci opinia sa. Totuși, deoarece orice emoție exprimată în limbajul natural are o bază rațională, delimitarea acestor două tipuri de evaluare este una convențională.

Totodată, se cunoaște o clasificare a evaluativității în trei grupe:

Evaluări senzoriale, care includ:

- Hedonistice (gustos);
- Psihologice – adică emoționale (bucuros);
- Intelectuale (interesant).

Evaluări absolute:

- Estetice, bazate pe o sinteză între senzorial și psihologic (frumos);
- Etice, legate de norme (păcătos).

Evaluări raționaliste, care apar în urma activității practice umane:

- Utilitare (dăunător);
- Normative (corect);
- Teleologice (eficient) [10, p. 98].

Adițional, poate fi remarcat faptul că evaluarea este inseparabilă de comparație, adică nu putem evalua un obiect izolat, fără posibilitatea de a-l compara cu alte obiecte din aceeași categorie [10, p. 98].

Componenta stilistică a conotației este adesea evidențiată ca un element separat. În acest caz, ea este interpretată ca fiind specifică unui anumit stil funcțional sau unei sfere de vorbire, chiar și atunci când cuvântul este utilizat într-un context neobișnuit pentru el. Referitor la componenta stilistică opiniile cercetătorilor sunt divizate, unii consideră valoarea stilistică a cuvântului un fenomen lingvistic separat, elementele emoționale, evaluative și expresive fiind nuanțe ale valorii stilistice, pe când alții sunt de părerea că componenta stilistică ar trebui tratată la același nivel cu cea emoțională, expresivă și evaluativă, deoarece ea este oricum prezentă în conotație [10, p. 98].

Pe lângă componentele emoțională, expresivă, evaluativă și stilistică, este distinsă și **componenta imagistică.** Ea se referă la capacitatea cuvântului de a induce o imagine vie în conștiința receptorului prin intermediul asociațiilor. Principalul mijloc prin care un cuvânt capătă componenta imagistică este folosirea lui în sens figurat. Cele mai frecvente exemple de imagistică verbală sunt figurile de stil (tropii): metafora, metonimia, personificarea, comparația, epitetul, hiperbola. De aceea, imagistica este cel mai bine evidențiată în utilizări ocazionale (individuale, contextuale) [10, p. 99].

Poate fi evidențiată separat și **componenta național-culturală** a conotației, care reflectă punctul de vedere acceptat în societatea sau cultura respectivă. De exemplu, cuvântul *elefant* în limba rusă și limba română are conotația de „greutate mare", „neîndemânare", pe când echivalentul său în sanscrită are conotația de „ușurință", „grație" [13, p. 116].

L. V. Kropotova, în studiul *Istoricul evoluției conotației lexicale,* prezintă punctul de vedere potrivit căruia aspectul conotativ al sensului lexical este determinat exclusiv de o dublă unitate: **componenta microemoțională** și **componenta microstilistică,** evaluativitatea și expresivitatea, nefiind considerate **conotative** [14, p. 41].

O altă descriere a structurii conotației este prezentată de către N. N. Kisliția, în cadrul căreia conotația include elementele: *componenta evaluativă, emotivă, emoțională, expresivă, asociativă, imagistică și stilistică.* Cu toate că structura conotației este relevată într-un alt mod, cercetătoarea remarcă caracterul subiectiv al tuturor componentelor [8, p. 132].

În lingvistica contemporană, majoritatea cercetătorilor fie recunosc caracterul multicomponent al conotației, fie asociază conotația cu unul dintre aspectele acesteia, cel mai frecvent cu cel *asociativ-evaluativ* sau *stilistic* [2, p. 6].

E. M. Storojeva este de părerea că a defini conotația înseamnă a-i descrie elementele structurale. Prin urmare, concluzionând că clasificările existente ale elementelor conotației sunt incomplete, propune o altă descriere a structurii acestui fenomen în studiul *Conotația și structura ei.*

Toate elementele conotației sunt clasificate în două categorii: *elemente intralingvistice* și *elemente extralingvistice.*

Componentele intralingvistice ale conotației sunt cele legate de perceperea cuvântului în contextul dezvoltării sistemului limbii. Acestea se împart în *componenta diacronică și componenta motivațională (sincronică).* Componenta *diacronică* permite urmărirea modificărilor prin care a trecut un cuvânt de-a lungul timpului (arhaisme, neologisme, cuvinte învechite). *Componenta motivațională* se referă la adăugarea unei dimensiuni imaginative sau asociative sensului literal, bazată pe forma internă a cuvântului, adică pe trăsăturile care au motivat reinterpretarea fenomenului respectiv.

Categoria *componentelor extralingvistice* se referă la factorii extralingvistici – parametrii situației de comunicare, percepția și evaluarea de către vorbitor a obiectului sau situației despre care se vorbește. Aceste elemente caracterizează condițiile în care se desfășoară comunicarea verbală, vorbitorul însuși din diferite perspective, relațiile sociale dintre participanții la actul de comunicare [13, p. 115].

Totodată, cercetătoarea distinge alte două componente idiomatice în cadrul structurii conotației: componenta macro-idiomatică și componenta micro-idiomatică. Componentele macro-idiomatice indică apartenența cuvântului la macro-idiomurile limbii – limba literară, limbajul vorbit, colocvial, dialectul. Componentele micro-idiomatice indică apartenența cuvântului la micro-idiomuri (sociolecte) – jargonuri (ale tineretului, studenților, profesionale), argouri. Aici este inclusă și coloratura legată de alte caracteristici sociale ale vorbitorului (educație, profesie, sex, vârstă) [13, p. 116]. Având în vedere că până în prezent nu există un consens cu privire la componența exactă a conotației, am încercat să cuprindem, în linii generale, cât mai multe opinii referitoare la acest subiect.

Concluzii

În urma celor enunțate în conținutul articolului, putem semnala câteva concluzii de bază. S-a stabilit că posibilitățile conotației depind de caracteristicile denotației, iar acestea diferă atât de la o categorie gramaticală la alta, cât și de la un grup tematic la altul, cele mai productive fiind substantivele concrete. Referitor la prezența și delimitarea componentei conotative în structura semantică a cuvântului, s-a constatat că acest fapt este recunoscut și acceptat de majoritatea cercetătorilor. Cea mai răspândită descriere a structurii conotației presupune componentele: emoțională, expresivă, evaluativă, și funcțional-stilistică, pe care le putem completa cu componenta imagistică și cea cultural-națională.

Referințe bibliografice:

1. ЮЗДОВА, Л. Et al. Сущность коннотации лексических и фразеологических единиц: сравнительно-сопоставительный аспект (на материале лексем и фразеологизмов двух языков). În: *Вестник Южно-Уральского государственного гуманитарно-педагогического университета,* 2012, nr. 5, p. 308-316. Disponibil: https://cyberleninka.ru/article/n/suschnost-konnotatsii-leksicheskih-i-frazeologicheskih-edinits-sravnitelno-sopostavitelnyy-aspekt-na-materiale-leksem-i [Accesat: 15.06.2025].

2. НИКИТИНА, О. О становлении понятия «коннотация» в лингвистике. În: *Вестник Волжского университета им. В. Н. Татищева,* 2017, vol. 1, nr. 2, p. 93-102. Disponibil: https://cyberleninka.ru/article/n/o-stanovlenii-ponyatiya-konnotatsiya-v-lingvistike/viewer [Accesat: 22.06.2025].
3. ȘTEFĂNEL, A. *Denotație, conotație, mit.* Disponibil: https://www.academia.edu/30311916/DENOTA%C8%9AIE_CONOTATIE_MIT [Accesat: 27.08.2025].
4. SEBEOK, T. *Semnele: o introducere în semiotică*. București: Humanitas, 2002, ISBN 973-50-0184-5, 237 p. Disponibil: https://monoskop.org/images/d/db/Sebeok_Thomas_Semnele_o_introducere_in_semiotica_2002.pdf [Accesat: 27.08.2025].
5. КРАСИЛЬНИКОВА, П. *Проблема толкования коннотации в лексикографии (на материале зоонимов в текстах Саши Чёрного).* Teză de doctor în științe filologice, Мытищи 2021, 226 p.
6. MOLEA, V. Conotația ca element al culturii și al dimensiunii cognitive. În: *Limba Română*, nr. 1-2, 2022, p. 93-99. Disponibil: https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/93-99_17.pdf [Accesat: 27.08.2025].
7. БОЙКО, Л. Культурная коннотация в семантике устойчивых сравнений. În: Известия ВГПУ, 2014, nr. 5 (90), p. 83-86. Disponibil: https://cyberleninka.ru/article/n/kulturnaya-konnotatsiya-v-semantike-ustoychivyh-sravneniy [Accesat: 03.07.2025].
8. КИСЛИЦЫНА, Н. О месте коннотативного значения в семантической структуре слова. În: *Ученые записки Крымского федерального университета имени В. И. Вернадского. Филологические науки,* 2011, nr. 4-2, p. 129-136. Disponibil: https://cyberleninka.ru/article/n/o-meste-konnotativnogo-znacheniya-v-semanticheskoy-strukture-slova [Accesat: 12.07.2025].
9. МАКЛАКОВА, Е. *Типы семантических компонентов и аспектно-структурный подход к описанию семантики слова*, Воронеж, 2013, 31 p.
10. РАТЬКО, М. Структура коннотаций и ее интерпретация в лингвистической литературе. În: *Весці БДПУ. Seria 1, Педагогіка. Псіхалогія. Філалогія,* 2016, nr. 3 p. 96-100. Disponibil: https://elib.bspu.by/bitstream/doc/40940/1/120163096.pdf [Accesat: 20.07.2025].
11. РАТЬКО, М. *К вопросу об интерпретации структуры коннотаций в лингвистической литературе*, 9 p.
12. НИКОНОВ В. Коннотация и терминологические знания о ней: к вопросу об уточнении и стратификации терминологии. În: *Вестник ВГУ, Серия: Лингвистика и межкультурная коммуникация,* 2012, nr. 1, p. 17-23. Disponibil: https://cyberleninka.ru/article/n/konnotatsiya-i-terminologicheskie-znaniya-o-ney-k-voprosu-ob-utochnenii-i-stratifikatsii-terminologii [Accesat: 21.08.2025].
13. СТОРОЖЕВА, Е. Коннотация и ее структура. În: *Вестник Челябинского государственного университета,* 2007, nr. 13, p. 113-118. Disponibil: https://cyberleninka.ru/article/n/konnotatsiya-i-ee-struktura [Accesat 27.07.2025].
14. КРОПОТОВА, Л. История развития лексической коннотации. În: *Язык и культура,* 2010, nr. 1(9), p. 33-47. Disponibil: https://cyberleninka.ru/article/n/istoriya-razvitiya-leksicheskoy-konnotatsii [Accesat: 25.08.2025].

N. B.: *Articolul* a fost elaborat în cadrul *Proiectului de cercetare - Conotația ca element al culturii și al expresiei cognitive în frazeologia română. Specialitatea 621.06 – Teoria textului, analiza discursului, stilistică.*

Date despre autor:
Natalia GROSU, doctorandă, Școala Doctorală de Științe Umaniste și ale Educației, Universitatea de Stat din Moldova.
ORCID: 0009-0007-9410-6779
E-mail: ro19mihalachi.natalia@gmail.com

Prezentat: 26.09.2025